

Mùa Đông Đan Áo

Đã quyết không... không... được một ngày
Rồi yêu mất cả buổi chiều nay
Chiều nay bướm trắng ra nhiều quá!
Không biết là mưa hay nắng đây?

Lâu nay tôi thấy ở lòng tôi
Như có tơ vương đến một người
Người ấy , nhưng mà tôi chả nói
Tôi đành ngậm miệng nữa mà thôi.

Tôi quen ngậm miệng với tình xưa
Tình đã sang sông đã tới bờ
Tình đã trao tôi bao oán hận
Và đem đi cả một thuyền mơ.

Mơ có năm năm đã vội tàn ,
Có nàng đan mãi áo len đen.
Có nàng áo đỏ đi qua đây ,
Hương đượm ba ngày hương chưa tan.

Mà hương đượm mãi ở hồn tôi ,
Tôi biết là tôi yêu mất rồi!
Tôi biết từ đây tôi khổ lắm ,
Chiều nay gió lạnh đây , nàng ơi!

Tất cả mùa đông đan áo len
Cho người cho tất cả người quen
Còn tôi người lạ , tôi người lạ ,
Có cũng nên mà không cũng nên.

Oán đã bao la , hận đã nhiều
Cớ sao tôi vẫn chả thôi yêu?
Tôi đi mãi mãi con đường ấy
Qua lại hôm nay, sáng lại chiều.

Nguyễn Bình